Знате, професори имају нешто да умеју да од малога направе велико, Драгиша је успео да својом беседом прикаже и Црну Реку и све у много, много већем светлу него што у ствари јесте. Црна Река је пећина једна мала, тесна, али су тамо мошти Светог Петра Коришког, неки знају, неки можда не знају, који тамо светли стотинама година у тој пећини и он је тај који је привлачио и привлачи душе гладне и жедне Бога живога. Као што каже псалмопевац Давид: "Жедна је моја душа Бога, Бога живога". Дакле, Свети Петар Коришки је тај који чини чуда, који надахњује, који оживљава, који васкрсава. Он је привукао у Црну Реку и овога Светога Харитона о коме смо малопре слушали, који беше Црноречки монах, али пострадао у Призрену пре 11 година од стране злочиначке УЧК и тиме се удостоји венца мученичкога, а његове Свете Мошти почивају такође у Црној Реци. Зато је Црна Река тако велика, тако непобедива. Иако је у пећини, она као да је на врху неке планине, на врху Синаја или Хималаја, да се види са сваке стране и као таква она ће и остати у нашим мислима, у нашим молитвама, у нашим сећањима, да никакве људске пакости и злобе не могу Црну Реку потопити и умањити њен значај.

Из Црне Реке се излила једна бујица монаха која је потопила или напунила све манастире на Косову и Метохији и у Рашкој области и много шире. Наших монаха има по целоме свету, од Аустралије преко Свете Горе до Америке, у Европи и у Африци - дакле свуда нас има. То је та благодат Божија која делује, која управља свим и свачим и свакога поставља тамо где му је место. Дакле, као онај цвет од маслачка кад сазри па има ону бобицу горе, ону лоптицу од паперја онога, она је јединствена, али ако дуне ветар или човек убере и дуне, оно се разлети на све стране, и где год оно падне, оно ниче поново. Тако је и наше монаштв из Рашко - призренске епархије, а пре свега из Црне Реке.

Ето то је оно што нас заиста радује у свим овим невољама кроз које пролазимо и ми и наш народ и Косово и Метохија коме се припрема будућност коју ми не желимо и ако ми останемо Српски народ и оно што треба да будемо, Косово и Метохија неће и не може бити изгубљено. Без обзира на ово тренутно, оно је било окупирано и од Турака као и цела Србија, али је било уједињено са Србијом и тада и после тога и сада ако је привремено окупирано, или на силу отето, оно ће се кад тад вратити на своје место, у груди мајке Србије, да би грејало цео наш народ без обзира где се ко налазио. Јер сви смо ми са Косова и сви смо ми везани за Косово.

Једном приликом сам рекао, неко ме је питао колико има Срба на Косову, тада сам рекао да нас има 12 милиона, толико сам рачунао да има Срба укупно, јер сви Срби су са Косова, сви су они Косовци, сви носе Косово у срцу своме, као што и ове песме и наша историја говори и сведочи.

Нека би дао Бог да тако и остане и у будуће, а ми да се састајемо заједички на молитву, да Бога прослављамо и душе своје спасавамо чистећи се од греха и вољних и невољних, јер каже нема греха неопроштеног сем греха непокајаног. Зато покајање нека Господ дарује целом нашем роду, а онда ће са тим доћи и све остало. Захваљујем се свима на заједничкој молитви, на песми, на радости овој коју смо заједно поделили и сада да благодаримо Богу на свему.